

ת"פ 19970/05/11 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד מאיר אסור - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

05 מרץ 2014

ת"פ 19970-05-11 מדינת ישראל נ'
אסור

בפני כב' השופט ד"ר יובל ליבדרו

המאשימה:

מדינת ישראל - פמ"ד

ע"י ב"כ המתמחה שגיא אבנעים

נגד

הנאשם:

מאיר אסור - בעצמו

ע"י ב"כ עו"ד ליאורה גלאובך

הכרעת דין

פתח דבר

החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של קשירת קשר לפשע, סחיטה באיומים ופגיעה בפרטיות, עבירות לפי סעיפים 499 (א) (1) ו-428 רישא לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין) ועבירה לפי סעיף 5 בנסיבות סעיף 2 (4) לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א - 1981 (להלן: "חוק להגנת הפרטיות").

2. בהתאם לעובדות כתב האישום, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום כיהן המתלונן כחבר ועדת הפיקוח של "אגד" - אגודה שיתופית לתחבורה בישראל בע"מ (להלן: "אגד"), אשר נבחר מטעם מרחב הדרום.

מתוקף תפקידו פיקח המתלונן על הנהלת עסקי האגודה, והיה אמון על שמירת הסדר, אמות המידה והכללים ב"אגד". למתלונן ניתנה סמכות לחקור חשדות לאי סדרים, לעבירות ולהפרות סדר ומשמעת

ב"אגד". כן היתה למתלונן סמכות להמליץ למזכירות "אגד" לנקוט הליכים משמעותיים או משפטיים נגד עובדים וחברי אגודה שסרחו.

הנאשם, יואב מאיר מיראי ודוד בירן (להלן: "מיראי" ו"בירן") שימשו בעת הרלוונטית לכתב האישום, עובדי "אגד" בסניף באר שבע. בעת זו הנאשם כיהן בוועד העובדים של "אגד", כנציג בוועד מטעם של הנהגים השכירים שבסניף באר שבע.

הנאשם בצוותא חדא, עם מיראי ובירן, לאחר שהמתלונן נקט נגדם בהליכים שונים מתוקף תפקידו - קשרו קשר לפגוע במתלונן, להתנכל לו, להשמיצו, להעליבו לפגוע בשמו הטוב ובפרטיותו. הנאשם, מיראי ובירן קשרו הקשר הנ"ל במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, אך לפני יום 5.6.2008, וזאת על מנת לאיים על המתלונן, להרתיעו מפני ביצוע פעולות ומתן המלצות שיובילו לפתיחת הליכים משמעותיים נגדם ב"אגד", למנוע ממנו מלמלא את תפקידו כראוי, לפגוע בשיקול דעתו, להשפיע על תפקודו ולגרום לו להתפטר מתפקידו.

במסגרת הקשר הנ"ל ולשם קידומו, צילם מיראי את אבי המתלונן, אשר הינו גמלאי של "אגד" ואשר עבד בעת הרלוונטית בחברת "השמירה" אשר סיפקה שירותי שמירה וניקיון ב"אגד" והועסק על ידה כאחראי בחניון "אגד" בבאר שבע, כשהוא נראה ישן במהלך עבודתו, כל זאת בכוונה להשפיל, לבזות ולפגוע בפרטיות המתלונן ובני משפחתו.

במסגרת הקשר הנ"ל ולשם קידומו הכינו ושכפלו הנאשם, מיראי ובירן "פליירים" ובהם תמונת אביו של המתלונן שצולמה, כאשר על גבי חלק מה"פליירים" מתחת לתמונתו של אביו של המתלונן רשמו הנאשם, מיראי ובירן כדלקמן:

" אחד נגד מאה עבור מה מקבל משכורת אבא של טובי נעם חבר ועד פיקוח?

1. עבור שינה בבודקה.

2. עבור כלום

3. כל התשובות נכונות.

גלגל הצלה אפשר לקבל מאיתן דניאל מנ"ס באר שבע".

על גבי חלק אחר של הפליירים רשמו הנאשם, מיראי ובירן כדלקמן:

"אדם זה היושן בזמן עבודה הוא אביו של חבר ועדת פיקוח באגד טובי נעם ניסינו לברר מה תפקידו

ואמרו לנו שהוא שומר על השעון [אין שם בכלל שעון] אנחנו שואלים כל מי שאכפת לו מאגד: איך קורה שחברה קבלנית המועסקת על ידי אגד מעסיקה אדם שיושן כל היום ואין לו [כך במקור] כל תפקיד כאשר בנו אחראי על טהר המידות באגד. טוביה נעם תסביר לאנשים איך לאחר שהתמנת לועדת פיקוח עברת מדירה קטנה בבאר שבע לוילה בעומר אולי משהו מהמנהלים יודע על מה הוא מקבל שכר".

במסגרת הקשר הנ"ל ולשם קידומו הצטיידו הנאשם, מיראי ובירן בדבק מיוחד אותו הביא מיראי וכן בשדכן סיכות, ותלו במספר הזדמנויות במהלך חודש 6/08 ובסמוך לכך במספר רב של מקומות את הפליירים, כשהם חוברים לנסוע למרבית המקומות ברכבו של בירן ולהלן פירוט המקומות בהם תלו הנאשם, מיראי ובירן את הפליירים בכוונה להשפיל, לבזות ולפוגע בפרטיות המתלונן ובני משפחתו:

- בחצר בית ספר שז"ר בבאר שבע, שהינו מקום עבודתה של אשת המתלונן;
- בישוב עומר - בו מתגורר המתלונן: על בית המתלונן, על תחנות אוטובוס ובמקומות ציבוריים בסמוך למקום מגורי המתלונן וביציאה מהישוב;
- על רכבים בתחנה המרכזית בבאר שבע;
- על שער וקירות ביתו של אבי המתלונן בבאר שבע ועל תחנות אוטובוס בסמוך לביתו;
- על לוחות המודעות בסניף "אגד" בבאר שבע ובירושלים.

תשובת הנאשם לכתב האישום

3. בתשובת הנאשם לכתב האישום, הנאשם הודה בכך שבתאריך כלשהו, עובר ליום 5.6.2008, תלה "פליירים שבהם מופיע התצלום האמור בכתב האישום, אולם מסרה כי הנאשם נכח במועד אחד בלבד של תליית הפליירים בבית ספר שז"ר ובישוב עומר, בסמוך לביתו של המתלונן ועל תחנת אוטובוס אחת ולא על רכבים בתחנה המרכזית, לא על רכבו של המתלונן, לא על שער ביתו של המתלונן כאמור בסעיפים (3), (4), (5), (6) לסעיף 8 שבכתב האישום.

עוד הוסיפה ב"כ הנאשם כי מעשיו של הנאשם לא מהווים עבירה לא לפי חוק הגנת הפרטיות ולא לפי חוק העונשין.

בקעת המחלוקת

4. נוכח תשובת לכתב האישום, המחלוקת העובדתית המרכזית שנותרה היא בשאלה האם הנאשם תלה אך בהזדמנות אחת את הפליירים או שמא זה היה במספר הזדמנויות והאם הנאשם תלה הפליירים במקומות נוספים פרט למקומות שבעניינם הודו, דהיינו האם תלה פליירים גם ברכבים בתחנה המרכזית בבאר שבע, על שער ביתו של אבי המתלונן ובתחנת אוטובוס הסמוכה לביתו של אבי המתלונן וכן על לוחות המודעות בסניפי "אגד" בבאר שבע ובירושלים.

מבחינה משפטית השאלות שבמחלוקת קשורות בעבירות שיוחסו לנאשם, דהיינו האם מתגבשים יסודות עבירות קשירת הקשר לביצוע פשע, סחיטה באיומים ופגיעה בפרטיות. ביחס לעבירה של פגיעה בפרטיות עולות שאלות נוספות הקשורות בטענות ההגנה המנויות בחוק הגנת הפרטיות.

ראיות המאשימה

5. מטעם המאשימה העידו ע.ת. 1 מר איתן דניאל, עובד "אגד" ומי שמשמש כמנהל סניף באר שבע, משנת 2003, ע.ת. 2 מר מלכה יורם שעובד ב"אגד" 22 שנה כנהג, ע.ת. 3 מר יוסי זוהר עובד "אגד" כנהג וכגזבר, ע.ת. 4 מר שלמה גרין, עובד "אגד" ב-12 שנה האחרונות, ע.ת. 5 הגברת מלכה נעם, אשתו של המתלונן, ע.ת. 6 מר אליהו פרץ עובד "אגד" למעלה מ-40 שנה, ע.ת. 7 המתלונן, ע.ת. 8 השוטר איל זיתון, ע.ת. 9 השוטר חיים דמרי.

עדות המתלונן:

6. המתלונן העיד כי הוא עובד 26 ב"אגד" וכי הוא דור שני לחבר "אגד". המתלונן מסר כי אביו כבן 83, עבד ב"אגד" קרוב 35 שנה ושימש כנהג כל חייו. עוד הוסיף כי אביו יצא לפנסיה בשנת 1987 ולאחר מכן עבר, כגמלאי "אגד", בחברת השמירה. המתלונן הוסיף כי אביו התחיל לעבוד בחברת השמירה, עת היה נהג ולא נשא בתפקיד ניהולי כלשהו.

המתלונן העיד כי עד שנת 2012 שירת בתפקיד חבר ועדת הפיקוח, משך 12 שנה והוסיף כי: "תפקידה של ועדת פיקוח משמש כמעין משטרה פנימית בתוך הארגון ולעסוק בעבירות משמעת". (עמוד 59 שורה 29 לפרוטוקול מיום 10.4.2013).

המתלונן העיד כי: "במהלך עבודתי, כחבר ועדת פיקוח, לאחר שסיימתי להיות מנהל סניף ב-2000, החלו להגיע אלי כל מיני תלונות שקשורות על התנהגות של נהגים בין השאר אותם נהגים שצינתי, מאיר אסור, בירן, מיראי ובן ציון גבר. מאיר אסור שימש כנציג ועד העובדים של סניף באר שבע בתקופה הרלוונטית... " (עמוד 61 שורות 1 עד 4 בפרוטוקול מיום 10.4.2013).

בהמשך הוסיף כי: "הנאשם היו לו מספר בעיות משמעת, שאני מתפקידי הייתי אמון לחקור אותם ולטפל בהם.

הוא זומן אלי למשרד יותר מפעם אחת לתשאול. מה שאני אומר כאן, אפשר לבדוק בתיק האישי שלי. ובאחת השיחות האחרונות שהיתה לנו אצלי במשרד, הוא אמר לי שאני לא אכפה עליו את המשמעת שאני רוצה ליישם באזור ולא יעזור לי כלום... ש. תספר לבית המשפט גם מה היו התוצאות של החקירות שלך בעניין ההתנהלות של הנאשם? לגבי עבירות המשמעת שציינת. ת. הוא נענש והוא הועבר למוסדות המשמעתיים ושם נענש". (עמוד 62 שורות 5-17 לפרוטוקול מיום 10.4.2013 וכן ראו עמוד 75 שורות 25 עד 31 לפרוטוקול מיום 10.4.2013).

יחד עם זאת, המתלונן אישר כי כנגד כל אחד מעובדי "אגד" באר שבע הוגשו תלונות משמעת וכי לא מדובר בדבר חריג (עמוד 76 שורות 26-31 לפרוטוקול מיום 10.4.2013).

המתלונן פירט בעדותו את הפגיעה בו ובמשפחתו בהאי לי שנא: "אם לפגוע באדם מבוגר, חולה, קשיש, חסר ישע, ולתלות כרוזים שישפילו אותו ואת משפחתו ואת ילדיי ואותי, זה דבר שמבחינתך זה כלום, אז כנראה שיש לך בעיות בהבנה מה זה לפגוע בבן אדם באמת" (עמוד 78 שורות 7-9 לפרוטוקול מיום 10.4.2013).

בהמשך חקירתו הנגדית, המתלונן השיב כי פרסום התמונות של אביו עם התכתובת היתה אחת הדרכים לפגוע בו (עמוד 80 שורות 28-29 לפרוטוקול מיום 10.4.2014).

המתלונן העיד כי הדמות שמופיעה בת/א' עד ת/ז' היא אביו וכך גם במסמכים, המעטפות שכללו מכתבים עם תמונות של אביו של המתלונן. המתלונן התייחס לתמונות המפורטות בת/5 ופירט את המיקומים השונים בהן הודבקה תמונתו של אביו- חניון "אגד", בית ספר שז"ר, תחנת אוטובוס בעומר ותחנת אוטובוס בבאר שבע.

המתלונן אישר בחקירתו הנגדית כי הוא לא יכול לשלול או לאשר שהנאשם חתום על אחד ממכתבי הביקורת שנשלחו בעניינו (עמוד 80 לפרוטוקול מיום 10.4.2013).

עדויות נוספות

7. מטעם המאשימה העידו מספר עדים נוספים שעובדים ב"אגד". עדים אלה הרחיבו אודות ההתנהלות ב"אגד", אווירת ה"מחנאות" וריבוי הסכסוכים, בין היתר עם המתלונן.

יחד עם זאת, חלק מהעדים לא התייחסו כלל אל הנאשם כי אם אל בירן, מיראי וגבר הנחשבים כחלק ממחנהו של הנאשם. בעניין זה ראו עדותו של **איתן דניאל**, מנהל סניף "אגד", **מלכה יורם**, נהג "אגד", **שלמה גרין**, איש מחלקת השיווק של "אגד", **אליהו פרץ**, נהג "אגד".

כן העידה אשתו של המתלונן, הגברת **מלכה נועם**, אשר פירטה אודות המקומות בהם נמצאו ה"פליריים". אמרתה במשטרה הוגשה ושימשה כחקירה ראשית (**ת/1**).

8. **אמרותיו של הנאשם במשטרה** הוגשו וסומנו **ת/6, ת/7, ו-ת/8**. מדובר באמרות מרכזיות בתיק.

ת/6

9. באמרה זו שניתנה ביום 17.6.2008, לאחר שהנאשם שוחח עם עו"ד (עמוד 1 שורה 2) מסר הנאשם כי הוא משמש כראש ועד העובדים ב"אגד" באר שבע והמתלונן "בתפקיד ועדת פיקוח שזה משהו כמו משטרה פנימית" (עמוד 1 שורה 4). הנאשם מסר על כך שהנאשם זימן אותו פעמיים לחקירה בוועדת הפיקוח "על לא עוול בכפי" (עמוד 1 שורה 6) והוסיף כי המתלונן ניסה לפגוע בו. בהקשר זה הנאשם מסר כי: "קיבלתי קנסות על לא עוול בכפי, סדרנים באגד קיבלו הוראה להתנכל לי. אני עובר מסכת של טרור מצידו... טוביה נועם מנסה לנטרל אותי על ידי כך שהוא מנסה להפחיד אותי בקנסות ודוחות" (עמוד 1 שורות 7-10).

בהמשך התייחס הנאשם למערכת היחסים בין המתלונן לבין בירן, מיראי וגבר.

הנאשם הוסיף כי: "לפני שנה וחודשיים בערך נדבק מסמך על לוח מודעות מנהל הסניף ובו הוצאת לשון הרע נגדי ונגד דוד בירן, יואב מיראי ובן ציון גבר. אני נותן לך את אותו מסמך שתפסתי... יש כרגע משפט שמתנהל כנגד פקידת מנהל הסניף אגד ב"ש. מנקודה זו החלטתנו להגיב ולרשום גם אנחנו מודעות חוקיות לחלוטין אמתיות לחלוטין על טובי נועם. מראי צילם את אביו של טובי ישן והחלטנו אני, מיראי ובירן להפיץ את התמונה של אביו של טובי ישן עם כמה מילים כתוביות בכתב יד וגם מודפס על כל מיני מקומות שכל מי שקשור לאגד בצורה כזו או אחרת יוכל לראות את זה. אני הייתי פעם אחת בסיבוב של תליית מודעות של אותה תמונה. תלינו אני, בירן ומיראי את התמונות בחצר בית הספר בחלקו הפנימי של בית ספר שז"ר כי אשתו של טובי עובדת שם בבית הספר כי רצינו לפגוע במשפחה של טובי כמו שהמשפחות שלנו נפגעו. בבית הספר שז"ר המטרה שלנו הייתה לפגוע באשתו של טובי, אחר כך נסענו שוב אותם אנשים, אני, בירן ומיראי לשוב עומר ידענו שלושתנו איפה גר טובי והדבקנו על תחנת האוטובוס בסמוך לבית של טובי ועל איזה ארון של חברת חשמל אם אני לא טועה או בזק וגם שם הדבקנו את הפליירים, אני ובירן נשארנו ברכב ומי שהדביק את הפליירים זה היה מיראי. את ההדבקה על תחנת האוטובוס הייתה מופנית לכל מי שגר ומכיר את טובי מהישוב עומר. בבית הספר שז"ר אני ומיראי הדבקנו את הפליירים ובירן לא ירד מהרכב... אני רוצה להגיד לך ששלושתנו ידענו למה אנחנו הולכים, כולנו ידענו שאנחנו הולכים להדביק את הפליירים. לאחר שהדבקנו את הפליירים על תחנת האוטובוס ונסענו לכיוון היציאה, ירד מהרכב יואב והדביק עוד פלייר אחד על תמרור ביציאה מעומר. נסענו לעומר עם הרכב של דוד בירן, זה היה רכב אמריקאי לא יודע מה הסוג שלו... מאותו מכתב שכתבה המזכירה של מנהל הסניף החלטנו ארבעתנו להחזיר מלחמה לטובי. חוץ מהפליירים לפי מה שאני יודע לא עשינו כולם... ש. איזה דבק השתמשתם כאשר את (צ"ל "הדבקתם", י.ל) הפליירים. ת. יואב הביא בקבוק של דבק לבן ואיתו הדבקנו את הפליירים. ש. האם אתה הדבקת פליירים על דבר נוסף מלבד באותו יום שאתם הדבקתם בבית ספר שז"ר? ת. לא. ש. יש לך בעיית זיכרון? ת. לא. ש. לפני כמה זמן הדבקתם את הפליירים בישוב עומר? ת. אני זוכר שהיה איזה יום בשבוע שבו היה יום הסטודנט ואם אני לא טועה זה היה ביום רביעי הם לא יכלו לאסוף אותי, אני לא יודע אם הם הדביקו או

לא הדביקו באותו יום, כי הם נתקעו בפקק ברמות בגלל יום הסטודנט והפעם שכן הלכתי איתם זה היה כבר שבוע אחרי, וגם זה היה ביום רביעי אם אני לא טועה. זה היה לפני בערך שבועיים... אני יודע שלפני שבועיים בערך ביקש ממני יואב להצטרף אליו כדי להדביק ופליירים ואז באתי. אני גם יודע שגם לפני ואחרי אותו יום שאני הדבקתי יואב הדביק פליירים, אני לא יודע אם הוא הלך לבד או עם מישהו אחר" (עמוד 2 שורה 22 עד עמוד 3 שורה 59).

10. **ת/8** הוא העימות שנערך בין הנאשם לבין מיראי כשלושה ימים לאחר אמרתו הראשונה של הנאשם, ת/6. בעימות נשאל הנאשם, בפני מיראי, מי הדביק את הפליירים בבית הספר שז"ר ובישוב עומר והנאשם השיב: "אני לא יודע איפה בית ספר שז"ר, בישוב עומר אני לא יודע מי הדביק, אני ויואב מיראי הדבקנו בסניף אגד ואני לא הדבקתי בבית ספר שז"ר" (עמוד 2 שורות 10-11).

כשעומת הנאשם עם ת/8, השיב: "אתה כנראה לא הבנת אותי ואני אמרתי לך שהדבקתי על לוח המודעות בסניף אגד ואם זה עבירה פלילית אני מוכן לעמוד לדין... אני לא קראתי על עדות לפני שחתמתי עליה... ש. אתה טענת בעדותך שיואב מיראי הביא איתו דבק לבן... ת. אתה החוקר אמרת לי דבק לבן, לא אני הזכרתי דבק..." (עמוד 2 שורות 14 עד עמוד 3 שורה 36).

יחד עם העימות, הוגש דיסק המתעד את העימות, סומן **ת/8 א'**.

11. באמרתו השניה של הנאשם, **ת/7**, שנגבתה בסמוך לאחר סיום העימות, חזר הנאשם וטען כי בחקירתו הראשונה מסר את שמסר בעימות והוסיף: "אם אתה טוען שכתוב בעדות משהו אחר אז אתה טועה... אני את העדות לא קראתי עד לרגע זה ואינני יודע על מה אתה מדבר... יש לי חשש יותר מסביר שלא כתבת את מה שאני אמרתי... זאת חתימתי אבל אני לא קראתי את העדות עקב יחסי החברות והאמון שנוצר בנינו וחתמתי בלי לקרוא את העדות". (עמוד 1 שורה 4 עד עמוד 2 שורה 21).

בהמשך חזר הנאשם והדגיש כי הדבקת המודעות (בגרסתו זו אך בסניף אגד) נעשתה כי: "רצינו לפגוע בטובי כמו שהוא פגע בנו שתלה מודעות בסניף" (עמוד 2 שורות 36-37).

12. ראיות נוספות שהוגשו **ת/2 א' עד ז'** הם מסמכים שנתפסו ובהם יש בין היתר את הפליירים שהודבקו. ראו למשל **ת/2 ז'**. בפלייר זה יש תמונה, של מי אשר על פי הסכמת הצדדים הוא אביו של המתלונן, הנראה יושב בחדרון, על כורסה, מאחורי שולחן, כאשר הוא נשען לאחור והצידה, יד אחת מונחת על השולחן יד אחרת נשענת לאחור על משענת הכורסה כשראשו מונח על כף ידו נשען לאחור על פינת הקיר. המנח הוא מנח של מי אשר ישן וזאת גם הייתה הסכמת ההגנה. יוער כי עינו הימנית של אביו של המתלונן, שהיא העין העיחידה הנראית בצילום, לא נראית שכן יש סימן כהה על העין הנראית כתמונת הפרופיל. לא ברור מה הוא הסימן ומי סימן אותו.

על גבי המסמך מודפס כיתוב בזו הלשון:

" אחד נגד מאה

עבור מה מקבל משכורת אבא של טובי נעם חבר ועד פיקוח?

1. עבור שינה בבודקה.

2. עבור כלום

3. כל התשובות נכונות.

גלגל הצלה אפשר לקבל מאיתן דניאל מנ"ס באר שבע".

בנוסף בטוש סגול לאורך המסמך נכתב בכתב יד "משפחת נועם... יושן ומקבל שכר למה כך בונים וילה לעצור את השחיתות". יצוין כי המסמך קרוע.

בין יתר המסמכים שהוגשו במסגרת ת/2 ישנם מסמכים שכותרתם היא החלטת הועדה הפריטטית בעניינו של מיראי כשעל גבי מסמך זה ניבולי פה כנגד המתלונן.

בנוסף הגישה המאשימה צילומים של המתלונן במקומות בהם הודבקו הפליירים בבית ספר שז"ר ובעומר ראו **ת/5.**

המאשימה ביקשה להגיש שני פליירים נוספים עם התמונה הרלוונטית, כשבכל אחד מהם כיתוב נלווה אחר. מדובר במסמכים שהוגשו על ידי השוטר דמרי, אשר תפס אותם מידי של אחר, שהוא לא הנאשם. ההגנה התנגדה לקבילות המסמכים ונקבע כי החלטה לעניין הקבילות תינתן במסגרת הכרעת הדין ואלו סומנו באופן זמני כ**ת/9, ת/9 א'.** נוכח מסקנותיי הסופיות לא מצאתי צורך ליתן הכרעה בשאלת קבילות מסמכים אלה שכן קבלתם או דחייתם לא הייתה משנה את מסקנותי הסופית בתיק.

כן הוגשו מסמכים שנשלחו ל"אגד" בעניינו של הנאשם וביניהם נמצאים, בין היתר, הפלייר המדובר ובו תמונת אבי המתלונן **ת/3 א' ות/3ד'** בה יש את אותה תמונה מדוברת עם כיתוב אחר. בנוסף קיימים מכתבים שונים שנשלחו לוועדת הפיקוח בעניין חשד לשחיתות הקשורה בהעסקת אביו של המתלונן ראו למשל **ת/3 ג'.**

13. המאשימה הגישה מסמך נוסף הוא **ת/4,** מסמך זה הוא דוח של חברת חקירות "קרן אור" שנכתב עבור ועדת הפיקוח של חברת "אגד" והועבר לידי המתלונן. אלה ערכו חקירה אודות הדבקת המודעות והכרוזים שהיו בחברת "אגד". באמצעות שימוש במצלמות נסתרות הבחינה חברת החקירות בכך שנהג

מהחברה הגיע בימים 20.5.2008 בשעה 06:18, 25.8.2008 בשעה 08:25, 21.5.2008 בשעה 19:58 וביום 22.5.2008 בשעה 06:01.

בדוח מודגש כי מדובר באותו נהג כל הזמן. כשלדוח צורפו הצילומים הרלוונטיים. למען הסר ספק, מי שנראה בתמונות המצורפות לדוח הוא לא הנאשם.

ראיות ההגנה

14. מטעם ההגנה העיד **הנאשם**. זה סיפר כי הוא עובד כנהג כ-30 שנה כשבתקופה הרלוונטית לכתב האישום היה חבר בוועדת העובדים הארצית ונציג סניף באר שבע בוועד העובדים. זה סיפר על כך שהמתלונן זימן אותו לשיחה, על כך שבעקבות דבריו למתלונן עבודתו נפגעה (עמוד 107 שורות 8-10 לפרוטוקול מיום 21.10.2013), העד הרחיב לגבי תפקידו של אבי המתלונן ועל התלונות שהגישו בעניינו (עמוד 109 לפרוטוקול מיום 21.10.2013). לאור כך עדותו, הנאשם חזר והדגיש כי המתלונן ניהל את התחנה וכי היו בעניינו של המתלונן תלונות רבות מצד נהגים רב. הנאשם סיפר כי קיבל דוחות רבים אשר מרביתם נגנזו (עמוד 110 שורות 25-26 לפרוטוקול מיום 21.10.2013). הנאשם סיפר על תלונות רבות שהוגשו בעניינו של המתלונן, לרבות פניה בכתב לגורמים שונים סומן **נ/4** והוסיף כי התריעו בעניין העבודה של אבא של המתלונן במשך כשנה וחצי (עמוד 113 שורות 24-25 לפרוטוקול מיום 21.10.2013).

ביחס לחקירותיו במשטרה הנאשם מסר כי: "קיבלתי טלפון בשעה 16:00 או 17:00 להגיע למשטרה והגעתי למשטרה. באתי ואמרתי בדיוק מה עשינו, ברחל בתך הקטנה ולא ניסיתי לטשטש שום דבר... אמרתי שנכון שתלינו מודעות ואמרתי איפה תלינו..."

ש. תסביר, מה היה החלק שלך בצילום? אתה צילמת?

ת. לא צילמתי, לא כתבתי, ולא ראיתי את זה לפני כן.

ש. כל מה שאמרת בחקירה הראשונה הוא אמת?

ת. כן, חוץ מכמה דברים שנכתבו לא במקום, שנכתבו על ידי החוקר, הם לא כתבו מילה במילה מה שאמרתי. אמרתי הכל. הייתי מאד נסער... כל מה שכתבו שם זה בסך הכל שאלנו שאלה שאנו שואלים כבר שנה וחצי, על מה אביו של טובי כסף (צ"ל מקבל כסף, י.ל.)? לא התכוונו לבייש אף אחד ולא לבזות אף אחד, אבא של טובי אפילו חבר שלנו" (עמוד 114 שורות 7-22 לפרוטוקול מיום 21.10.2013).

הנאשם נשאל בחקירה הראשית מדוע שינה את גרסתו בחקירה השניה והשיב: "זו הייתה התגובה הרגשית שלי באתי בחקירה הראשונה ואמרתי מה שעל ליבי בחקירה הראשונה. אני לא גאה במה שעשיתי שם אבל זה היה בעצם אמצעי התגוננות על עצמי, מהעוול שגרמו לי לא רציתי לפגוע בחברים שלי... כל אחד בוחר את דרך ההגנה על עצמו. אני באתי ואמרתי ולא רציתי לפגוע בפרנסה של החברים שלי" (עמוד 114 שורות 23-32 וכן

עמוד 126 שורה 22 עד עמוד 127 שורה 8 לפרוטוקול מיום 21.10.2013).

כשנשאל הנאשם מה הייתה מטרת תליית המודעות השיב שהמטרה הייתה לצעוק ולהפגין שזו שחיתות והכחיש כי תלו את המודעות בכדי למנוע מהמתלונן לבצע את תפקידו או לגרום לכך שלא ינקטו כנגדו הליכים משמעותיים (עמוד 115 שורות 1-16 לפרוטוקול מיום 21.10.2013).

בחקירה נגדית אישר הנאשם כי הוא סבור כי המתלונן עשה לו דברים רעים על פני תקופה ארוכה (עמוד 116 שורות 16-17 לפרוטוקול מיום 21.10.2013) וחזר והדגיש כי תלו את המודעות בכדי להפגין כנגד השחיתות וזאת לאחר שפניות קודמות בעניינו של אבי המתלונן לא נענו (עמוד 120, עמוד 123 שורות 1 עד 3 לפרוטוקול מיום 21.10.2013).

הנאשם נשאל פעם אחר פעם מדוע בחקירתו לא סיפר שתלו את המודעות כחלק ממלחמתם בשחיתות, תוך שהוא מופנה לדבריו בחקירתו הראשונה, ת/6, ולבסוף השיב כי בתחילת עדותו היה נסער ושהוא לא מורגל למצבי חקירה ולכן יתכן ואמר דברים שאליהם לא התכוון (עמוד 121 לפרוטוקול מיום 21.10.2013).

הנאשם טען כי לא הייתה לו כוונה לפגוע במשפחת המתלונן וציין כי יתכן ואמר במשטרה כי התכוונו לפגוע במשפחת המתלונן אך הדבר נאמר שלא ביוזמתו כי אם בתשובה לדברי החוקר (עמוד 123 שורות 10-13 לפרוטוקול מיום 21.10.2013).

הנאשם הכחיש כי השתתף בתליית הפליירים במקומות נוספים פרט למקומות אשר ביחס אליהם הודה (עמוד 129 שורות 13 עד 21 לפרוטוקול מיום 21.10.2013).

15. עד הגנה נוסף הוא מר **מאיר עטר** אשר שימש כחבר אגד משך 46 שנה. עד זה הרחיב אודות התנהלותו של המתלונן ואודות החריגה שלו מגבולות תפקידו כנציג ועדת הפיקוח. העד אישר כי נפגע בעצמו מהתנהלותו של המתלונן מספר פעמים.

עד הגנה נוסף שהעיד הוא מר **בן ציון גבר**. זה העיד כי הוא עובד כ-40 שנה כנהג "אגד" בסניף באר שבע. גם עד זה הרחיב אודות התנהלותו של המתלונן ואודות הפגיעה שפגע בו המתלונן, לרבות פיטורי בנו מ"אגד". עד זה התייחס גם לעבודתו של אבי המתלונן.

טענות הצדדים

16. המאשימה טענה בסיכומי טענותיה, כי ראיות התביעה הוכיחו כנדרש את אשמת הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום. המאשימה טענה כי השילוב שבין עדות המתלונן (ביחס להתנהלות הנאשם

עמוד 10

וחבריו ואודות כך שפעל נגדם במסגרת תפקידו) לבין הודאת הנאשם במשטרה ובבית המשפט (אודות כך שהחליט יחד עם חבריו לפוגע במתלונן לאחר שהמתלונן נקט נגדם בהליכים) הוא שמבסס כדבעי את אשמת הנאשם.

המאשימה הוסיפה כי מהמסמכים השונים שהוגשו עולה מעורבות הנאשם בהפצת פליירים מעבר למקומות בהן הודה.

המאשימה טענה כי מבחינה משפטית הוכחו יסודות העבירות השונות.

באשר לעבירת הסחיטה באיומים, המאשימה טענה כי הפצת הפליירים מהווה איום של הנאשם, שהיה כפוף למתלונן, בפגיעה בפרנסתו, בשמו הטוב, או בצנעת הפרט של המתלונן ובני משפחתו, כאשר המתלונן מתוקף תפקידו היה מעורב בטיפול משמעותי בנאשם ובאחרים, לאחר שביצעו עבירות משמעת, וזאת על מנת להרתיע מפני ביצוע פעולות ומתן המלצות שיובילו לפתיחת הליכים משמעתיים נגדו ונגד חבריו, דהיינו, במעשיו ביקש הנאשם למנוע מהמתלונן מלמלא את תפקידו כראוי.

ביחס לעבירת הפגיעה בפרטיות, המאשימה טענה כי בהפצת הפליירים במקומות הציבוריים שבהם הודבקו, היה כדי לפגוע בפרטיותו של המתלונן ומשפחתו.

המאשימה טענה כי אף לא אחת מטענות ההגנה המנויות בסעיף 18 לחוק הגנת הפרטיות חלה בעניינו של הנאשם, שכן הנאשם, שהודה בחקירתו כי ביקש לפגוע במתלונן, לא פעל בתום לב, שהוא תנאי לתכולת טענות ההגנה הנ"ל.

17. ההגנה ביקשה בסיכומי טענותיה לזכות את הנאשם מכל אשמה. ההגנה טענה כי יסודות העבירות שיוחסו לנאשם לא הוכחו.

ביחס לעבירת קשירת הקשר, ההגנה טענה כי מעשיו של הפצת הפליירים לא מהווה עבירה, מכאן שאין קשירת קשר לביצוע פשע.

ביחס לעבירת הסחיטה באיומים, ההגנה טענה, כטענה מקדמית, כי כתב האישום לא מגלה את העבירה והוסיפה כטענה חלופית כי יסודות האיום והדרישה הנדרשים בעבירה זו, לא הוכחו כנדרש.

ביחס לעבירת הפגיעה בפרטיות, ההגנה טענה מספר טענות חלופיות.

ראשית, טענה ההגנה כי יסודות העבירה לפי סעיף 2 (4) לחוק הגנת הפרטיות לא מתקיימים, שכן הפגיעה הנטענת בכתב האישום מתייחסת לפרטיותו של המתלונן בעוד שהצילום היה של אביו של המתלונן והכל כאשר הדרישה של הסעיף הנ"ל היא שהפרסום עלול להשפיל או לבזות את האדם המצולם. ההגנה ביקשה שלא

להרחיב את תחולת הפגיעה גם על בן משפחה ובעניין זה הפנתה לכלל הפרשנות בסעיף 34 כא' לחוק העונשין.

עוד טענה ההגנה כי לא הוכח שהמצולם, אבי המתלונן, לא נתן את הסכמתו לצילום ולפרסום שכן זה כלל לא העיד כעד תביעה.

ההגנה הוסיפה וטענה כי התמונה האמורה, כלל אינה משפילה או מבזה ולחלופין מדובר בפגיעה קלה שבעניינה קיימת הגנה המנויה בסעיף 6 לחוק הגנת הפרטיות.

ההגנה הוסיפה וטענה לקיומה של הגנה המנויה בסעיף 18 (2) ו-(3) שכן לטעמה היה עניין ציבורי ומקצועי בפרסום שעיקרו היה בביקורת עניינית על המתלונן.

לבסוף, עתרה ההגנה לעשות שימוש בסמכות בית המשפט לבקר באופן מנהלי את עצם הגשת כתב האישום.

דין

המחלוקת העובדתית

18. כאמור, מבחינה עובדתית, המחלוקת העיקרית שנותרה, נוכח תשובת הנאשם לכתב האישום וגרסתו במהלך עדותו, היא בשאלה האם הנאשם השתתף בהפצת הפליירים מספר פעמים או שמא אך בהזדמנות אחת, ובאותם מקומות בהם הודה בלבד.

19. לאחר שבחנתי את כלל הראיות בתיק, ולאחר ששמעתי את העדים השונים, סבור אני כי המאשימה לא הוכיחה מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם השתתף בהפצת הפליירים בהזדמנויות שונות, מעבר להפצה בה הודה.

20. אכן, מחומר הראיות שהוצג בפניי, עלה כי לנאשם היו אינטרסים חופפים עם מיראי, בירן וגבר ולא פעם האינטרסים האלה היו מופנים כנגד המתלונן.

לא זו אף זו. הנאשם לא עשה עלי רושם טוב וסבור אני כי יש לבחון את גרסאותיו בזהירות הנדרשת וזאת נוכח השינוי המהותי שהיה בגרסאותיו, בין חקירתו הראשונה ת/6 לבין חקירתו השנייה והעימות, ת/7 ות/8 והחזרה לגרסה הראשונית במהלך המשפט.

הנאשם לא היסס שלא לומר אמת במשטרה, לפחות באחת מחקירותיו, ומכאן שיש לדקדק בגרסתו

של זה.

ברי כי גם הסבריו של הנאשם לפערים בין גרסתו כפי שזו ניתנה בבית המשפט לבין גרסאותיו השונות במשטרה, לפיהם החוקר רשם מה שרצה, כי לא קרא את החקירה, כי חתם על החקירה מתוך רגשי ידידות עם החוקר, הם הסברים שקשה לקבלם ולא מוסיפים למהימנות הנאשם.

21. אין מחלוקת, כאמור לעיל, כי לנאשם ולחבריו היו כאמור אינטרסים משותפים, לרבות פגיעה במתלונן, וכי הפליירים הופצו במקומות נוספים מעבר למקומות שביחס אליהם הודה הנאשם כי נטל חלק.

22. יחד עם זאת, אינני סבור כי די בכך כדי להוכיח, מעבר לספק סביר, כנדרש בפלילים, שהנאשם אכן השתתף בהדבקות הנוספות במקומות הנוספים או למצער כי ידע עליהם, כי תכנן אותם, כי אלו נעשו בהסכמתו או כי היה שותף להכנתם הפיזית.

23. סבור אני כי מבין גרסאותיו השונות של הנאשם יש לבכר את זו שניתנה לראשונה במשטרה, היא הגרסה שנמסרה בת/6. מדובר בגרסה בה הפליל הנאשם את עצמו ואת חבריו, בה סיפר הנאשם על המניעים ובה הרחיב בפרטים (סוג הרכב, סוג הדבק, מי עשה מה ואיפה). לגרסה זו יש יסודות ממשיים של אותנטיות, של אדם המדבר מליבו.

לא מצאתי טעם של ממש לכך שהנאשם יודה בהשתתפות אחת בהדבקת הפליירים ולא יודה כי השתתף בפעמים נוספות או כי הדביק את הפליירים במקומות נוספים. לא מצאתי מה בין הדבקת הפליירים בביתו של המתלונן או במקום עבודת אשת המתלונן, ביחס אליהם הודה שהשתתף, לעומת הדבקתו בביתו של אבי המתלונן או בסניף "אגד" כזה או אחר.

24. נדמה כי גם המאשימה מבקשת להתבסס על גרסת הנאשם בת/6 כשפעם אחר פעם הפנתה בסיכומיה ובחקירתו הנגדית של הנאשם לדברי הנאשם באותה חקירה ובעיקר לדבריו לפיהם החליט, יחד עם חבריו, לפגוע במתלונן ובמשפחתו.

25. לא מצאתי מדוע יש לפלג את דברי המתלונן בחקירתו, כפי שלמעשה מבקשת המאשימה. דהיינו, מחד גיסא לקבל את דבריו בחקירה, לפיהם התכוון יחד עם חבריו לפגוע במתלונן ומאידך גיסא לדחות את דברי הנאשם לפיהם נטל חלק אך בהפצה אחת. בספרו של השופט י. קדמי: **"על הראיות"**, חלק רביעי, מהדורה משולבת ומעודכנת תש"ע - 2009, עמוד 1849, מציין המחבר, ביחס לסוגיית ה"פלגין דיבורא" כי:

"... כלל הוא שעל בית-המשפט לנהוג זהירות רבע בכל הקשור לפילוגה של

עדות: 'ישנם מקרים בהם יוכל השופט לחלק עדות ולהתעלם מחלקים ממנה אם קיים טעם מספיק לכך. אך בדרך-כלל אין לו לשופט אלא מה שהעד אומר, ולצורך זה יש לראות את העדות כולה בשלמותה'...דין זהה בהקשר זה לעדות במהלך הדין ולאמרה הנמסרת על ידי עד בחקירתו במשטרה".

כאמור, לא מצאתי טעם מספיק לפלג את גרסת הנאשם, כפי שמסרה בת/6.

26. הספק בדבר השתלבות הנאשמים בהפצות נוספות של הפליירים מתחזק גם נוכח **ת/4**, הוא הדוח של חברת האבטחה ממנו עולה כי אחר הפיץ הפליירים במקומות שונים, באמצעות הדבקה.

מהדוח ומהתמונות המצורפות לו עולה כי אדם אחד בלבד השתתף בהפצה, באותם תאריכים המוזכרים בדוח, ומכאן שבהחלט יתכן כי אחר הדביק פליירים במקומות נוספים על אלו שהודה הנאשם ובמועדים נוספים, אף ללא הנאשם, ללא הסכמתו וללא ידיעתו.

אינני מקבל את הסברי המאשימה לפיהם המתלונן זיהה בסרטון או בתמונה אחרת את הנאשם הולך אחרי הדמות שנראתה בתמונות שצורפו לת/4. סרטון או תמונה שכזו לא היו בחומר הראיות מסיבה לא ברורה, ולמעשה דברי המתלונן עומדים בניגוד לדוח של חברת האבטחה, ומכאן שאינני סבור כי ניתן לקבוע ממצאים על בסיס אמירתו של המתלונן כי ראה גם את הנאשם.

27. לאור כל האמור לעיל, אני קובע כמצא עובדתי שהנאשם השתתף בהזדמנות אחת בהדבקת הפליירים באופן ובמקומות המפורטים בת/6.

הניתוח המשפטי

עבירת הסחיטה באיומים

28. לא מצאתי להתייחס לטענה המקדמית שהעלתה ההגנה ביחס לעבירה זו באשר היא חופפת במידת מה את טענתה החלופית לפיה יסודות העבירה לא התקיימו במקרה דנן.

29. סבור אני כי הן היסוד העובדתי של עבירת הסחיטה באיומים והן היסוד הנפשי הנדרש להוכחת עבירה זו, לא הוכחו על ידי המאשימה כנדרש בפלילים.

היסוד העובדתי

"המאיים על אדם בכתב, בעל פה או בהתנהגות, בפגיעה שלא כדין בגופו או בגוף אדם אחר, בחרותם, ברכושם, בפרנסתם, בשמם הטוב או בצנעת הפרט שלהם, או מאיים על אדם לפרסם או להימנע מפרסם דבר הנוגע לו או לאדם אחר, או מטיל איימה על אדם בדרך אחרת, הכל כדי להניע את האדם לעשות מעשה או להימנע ממעשה שהוא רשאי לעשותו, דינו - מאסר 7 שנים, נעשו המעשה או המחדל מפני איום או הטלת איימה כאמור או במהלכם, דינו - 9 שנים."

31. השופט י. קדמי בספרו: **"על הדין בפלילים, על הפגיעות ברכוש"**, חלק שני, מהדורה חדשה, תשע"ג - 2013, מפרט בעמודים 1129 עד 1138, את היסודות העובדתיים של עבירה זו. היסוד העובדתי הראשון שנדרש הוא ה"איום", איום זה זהה לעבירת האיומים שבסיף 192 לחוק העונשין:

"שגם כאן וגם שם מתאפיין ה'איום' בסגולתו להוליד אצל הקורבן מורא מפני התגובה אשר המאיים עלול להגיב אם לא תציית לדבריו". (שם, עמוד 1129).

כן מדגיש המחבר כי:

"האיום צריך שיכלול לא רק את ה'רע' הצפוי, אלא גם את הדרישה שמילויה מעביר את רוע הגזרה; מכל מקום צריך שיהיה ברור מהי אותה דרישה". (שם, עמוד 1130).

32. המאשימה טוענת בעובדה 9 לכתב האישום, כי הנאשם, מיראי וברין איימו על המתלונן בכתב, בעל פה ובהתנהגות, בפגיעה שלא כדין בפרנסתו, בשמו הטוב ובצנעת הפרט- שלו ושל משפחתו- ואיימו על המתלונן לפרסם דבר הנוגע לו ולאביו והטילו עליו אימה, כדי להניעו לעשות מעשה או להימנע ממעשה שהוא רשאי לעשותו מתוקף תפקידו.

בסיכומיה, טענה המאשימה כי באמצעות הפצת הפליירים, הנאשם איים על המתלונן בפגיעה כאמור בכתב האישום, וזאת על מנת להרתיעו מפני ביצוע פעולות ומתן המלצות שיובילו לפתיחת הליכים משמעותיים נגדו ונגד מיראי וברין ב"אגד", בכך למעשה ביקש הנאשם למנוע מהמתלונן מלמלא את תפקידו כראוי.

33. שבתי ובחנתי את הראיות, את הפלייר ואת יתר העדויות ולא מצאתי את האיום המדובר. אכן, האיום יכול להיות מוכח מראיות נסיבתיות. אכן, המתלונן ניהל הליכי משמעת כאלה ואחרים כנגד הנאשם וחבריו ואכן הנאשם וחבריו נפגעו מהמתלונן ואולם, לא מצאתי באלה כראיות נסיבתיות המוכיחות מעבר לספק הסביר כי הפצת הפלייר על ידי הנאשם הינה בגדר איום.

השופט י. קדמי הבהיר, כמפורט לעיל, כי האיום מתאפיין בסגולה להוליד אצל הקורבן מורא מפני התגובה אשר

המאיים עלול להגיב אם לא יצייתו לדבריו. לא ברור בענייננו מהי התגובה של הנאשם היה והמתלונן לא היה מצייט לדברי הנאשם. בענייננו, סבור אני כי לכאורה לא מתקיים כל איום שכן, פרסום התמונות כבר נעשה. לו היה הנאשם פונה למתלונן ואומר לו כי "אם לא תפסיק את חקירותיך אזי שאפרסם תמונה מביכה של אביך", יתכן ורכיב זה של יסוד האיום של העבירה היה מתגבש ואולם, בענייננו, לא מדובר בתגובה עתידית אפשרית כי אם במעשה שכבר נעשה - תליית הפליירים.

לא זו אף זו. השופט י. קדמי הבהיר כי איום צריך שיכלול לא רק את ה"רע" הצפוי, אלא גם את הדרישה שמילויה מעביר את רוע הגזרה ומכל מקום צריך שיהיה ברור מהי אותה דרישה.

תמהתי, כלום הוכיחה המאשימה כל יסוד של דרישה שיהיה בו כדי להעביר את רוע הגזרה? כלום הוכיחה המאשימה דרישה ברורה מצידו של הנאשם?

בחינת התנהלותם של הנאשם ושל חבריו, כמו גם בחינת הפלייר המדובר, מלמדת כי לא הועברה כל דרישה מצידם של הנאשם או חבריו למתלונן, ודאי לא דרישה ברורה כזו שהמתלונן יוכל למלאה כדי להעביר את רוע הגזרה.

ההגנה הפנתה בעניין הטענה המקדמית הקשורה ממש בעניין זה להחלטתה של כב' השופטת טלי חיימוביץ' בת"פ 34255-06-13, **מדינת ישראל נ' חזן ואח'**. שם דובר בעבירה של סחיטה באיומים שיוחסה לנאשמים שהשליכו רימון לתחנת משטרה כשהטענה הייתה שבכך ניסו להניע את השוטרים ולמבצע חיפוש נוסף. כב' השופטת חיימוביץ' קבעה, במסגרת החלטה בטענה מקדמית שכתב האישום אינו מגלה עבירה, כי:

"אין חולק כי יסוד הטלת האימה שבסעיף התקיים, עם השלכת הרימון. אלא שבכך אין די... האיום צריך לכלול לא רק את הרע הצפוי, אלא אף את הדרישה שמילויה מעביר את רוע הגזירה. מכל מקום, צריך שיהיה ברור מהי אותה דרישה. הנה כי כן, לא די בכך שאדם ישליך רימון רסס על תחנת משטרה, ויסבור בליבו כי בכך הוא מניע את השוטרים להימנע מלערוך בביתו חיפוש, אלא נדרש יסוד נוסף, לפיו האיום או המעשה מטיל האימה, יכלול את הדרישה שמילויה מעביר את רוע הגזירה. אם יטען הטוען כי הדרישה מפורטת בכתובת אותה ריסס הנאשם על תחנת המשטרה, לאמור: "טעות ברחוב אבישי", איני סבורה כך. מדובר באמירה כללית וסתמית, שאיש לא יכול להעלות על דעתו שהיא מתייחסת לחיפוש הנפל בביתו של בן חיים, שבועיים קודם לכן, חיפוש אשר לא העלה ממצאים מפלילים, אולם לא נטען כי הוא היה בלתי חוקי.

לפיכך, עובדות כתב האישום אינן מקימות את עבירת הסחיטה באיומים, ואני מורה על מחיקתה. בנסיבות אלה לא נזקקתי לטענה החילופית".

מאמץ אני את הניתוח של כב' השופטת חיימוביץ' ויישום הניתוח על המקרה שבפני גם הוא מלמד שלא הוכח כדבעי יסוד הדרישה שבעבירה.

היסוד הנפשי

34. היסוד הנפשי שנדרש בעבירה דנן הוא מודעות לרכיבי היסוד העובדתי וכן הוכחת מטרה, כוונה, שהעבירה בוצעה **כדי** להניע את האדם לעשות מעשה או להימנע ממעשה שהוא רשאי לעשותו. ראו בעניין, בין היתר, ע"פ 5569/12 **אמיר אבו שמאלה נ' מדינת ישראל**, פורסם בנבו וכן עמוד 1137 בספרו הנ"ל של השופט קדמי.

35. לא שוכנעתי מעבר לספק הסביר כי הנאשם פרסם את תמונתו של אביו של המתלונן כדי להניע את המתלונן מלהמשיך ולנהל הליכים כנגדו או כנגד חבריו.

ראשית, לא הוכח כי בעת ביצוע המעשה התנהלו הליכים כנגד הנאשם וחבריו אותם ביקש הנאשם להפסיק וזאת להבדיל מהליכים משמעותיים שהתנהלו קודם לאירוע, ואשר הסתיימו. שנית, אינני מקבל את התזה של המאשימה לפיה המעשה נעשה כדי למנוע מהמתלונן מלמצות הליכים עתידיים כנגד הנאשם או חבריו. מדובר בדברים שטרם באו אל העולם. לא ניתן לדעת כלל האם היו מתרחשים אירועים שבעטיים היה צורך לפתוח בהליכים משמעותיים כנגד הנאשם או חבריו ולא ניתן בעניין זה לצאת מתוך נקודת הנחה מפלילה כלפי הנאשם.

36. שנית, מקבל אני את טענת המאשימה לפיה הנאשם וחבריו פרסמו את צילום אבי המתלונן בכדי לפגוע במתלונן ובמשפחתו וכי הדבר לא נעשה לצורך חשיפת שחיתויות כפי שטען הנאשם בגרסתו המאוחרת. מדובר בגרסה כבושה שמשקלה מופחת.

37. כזכור, בת/6, מסר הנאשם כי: "... לפני שנה וחודשיים בערך נדבק מסמך על לוח מודעות מנהל הסיניף ובו הוצאת לשון הרע נגדי ונגד דוד בירן, יואב מיראי ובן ציון גבר. אני נותן לך את אותו מסמך שתפסתי... יש כרגע משפט שמתנהל כנגד פקידת מנהל הסיניף אגד ב"ש. מנקודה זו החלטתנו להגיב ולרשום גם אנחנו מודעות חוקיות לחלוטין אמתיות לחלוטין על טובי נועם. מיראי צילם את אביו של טובי ישן והחלטנו אני, מיראי ובירן להפיץ את התמונה של אביו של טובי ישן עם כמה מילים כתובות בכתב יד וגם מודפס על כל מיני מקומות שכל מי שקשור לאגד בצורה כזו או אחרת יוכל לראות את זה. אני הייתי פעם אחת בסיבוב של תליית מודעות של אותה תמונה. תלינו אני, בירן ומיראי את התמונות בחצר בית הספר בחלקו הפנימי של בית ספר שז"ר כי אשתו של טובי עובדת שם בבית הספר כי רצינו לפגוע במשפחה של טובי כמו שהמשפחות שלנו נפגעו".

מן האמור עולה כי הנאשם וחבריו החליטו "להשיב למתלונן כגמולו", משל, "עין תחת עין" פרסום תחת פרסום", "פגיעה תחת פגיעה". סבור אני כי מעשיהם של הנאשם וחבריו נועדו אכן לפגוע במתלונן

ובבני משפחתו כפי שהם, לטענתם, נפגעו מהמתלונן. סבור אני כי מדובר בפגיעה, תרצה לומר נקמה, אך אין לטעמי מדובר במעשה שתכליתו הנעת המתלונן מלבצע מעשה או להימנע ממעשה שהוא רשאי לעשותו.

מכל מקום, מהראיות שהובאו בפניי, עולה לכל הפחות, ספק סביר, בדבר תכלית הפרסום, והאפשרות שמדובר בפגיעה או בנקמה היא לא פחות סבירה מהאפשרות שמדובר בדרישה לעשות מעשה או להימנע מעשיית מעשה.

פגיעה בפרטיות

38. המאשימה בסיכומיה טענה כי בפליירים (2/ת) מצולם אבי המתלונן כשהוא ישן במקום עבודתו וזאת בצירוף לכיתוב הנלווה כפי שפורט בכתב האישום. המאשימה סבורה כי בהפצת הפליירים במקומות הציבוריים שבהם הודבקו, היה כדי לפגוע בפרטיותו של המתלונן ומשפחתו.

39. לאחר בחינת הראיות שבפניי מזה והמטריה המשפטית מזה, הגעתי למסקנה כי המקרה דנן לא התגבשה העבירה של פגיעה בפרטיות.

40. סבור אני כי במקרה דנן ניסתה המאשימה לבנות קונסטרוקציה משפטית, שיתכן וניתן להשתמש בה במערכת נסיבות אחרת, ואולם נוכח מערכת הנסיבות של התיק שבפני מדובר בקונסטרוקציה רעועה, שלדידי לא ניתן לבסס עליה הרשעה בפלילים.

41. עיקר המאמץ של המאשימה ועיקר טענותיה היו בעניינו של המתלונן. המתלונן, ככינוי, הוא המתלונן בתיק, הוא עד המרכזי, מערכת היחסים בינו לבין הנאשם וחבריו היא שעמדה במוקד ההוכחות. עיקר כתב האישום נסוב סביבו. המניע קשור בו והפגיעה של הנאשם ושל חבריו כוונה אליו. חרף זאת, הצילום שעומד בבסיס התיק הוא צילום של אביו של המתלונן. אביו של המתלונן לא היה עד בבית המשפט ולא הוצגה כל ראיה שזה מסר תלונה במשטרה.

במערכת נסיבות אלה, יש לבחון האם עבירת הפגיעה בפרטיות, על יסודותיה, גוונה, תכליתה וההיסטוריה החקיקתית שלה, התגבשה.

42. סבור אני כי הקונסטרוקציה המשפטית של המאשימה רעועה, וזאת בהתבסס על ארבעה מישורים, ארבעה שלבים סדוקים. נלך בעניין זה מן ה"קל" אל ה"כבד".

ראשית, יש להכיר בחריגותה של עבירת הפגיעה בפרטיות כעבירה פלילית.

שנית, יש להכיר בחריגות הפגיעה בפרטיות כאשר מדובר בצילום של אדם ברשות הציבור.

שלישית, יש להכיר בקושי המשפטי של העתקת הפגיעה בפרטיות מהאב שצולם לבן שהוא אליבא דמאשימה הנפגע העיקרי.

רביעית, יש להכיר בגבולות של הפגיעה בפרטיות האב נוכח אופיו של הצילום המדובר.

העבירה הפלילית של פגיעה בפרטיות

43. העבירה הפלילית של פגיעה בפרטיות היא עבירה חריגה. לא מדובר בעבירה קלאסית שברי לכל בר בי רב כי האיסור שביסודה הוא איסור פלילי כמו עבירת אלימות או עבירת רכוש. לא בכדי עוגנה העבירה הפלילית שנים רבות לאחר קום המדינה.

עוד בשלבי חקיקת חוק הגנת הפרטיות היו מחלוקות רבות האם להוסיף את העבירה של הפגיעה בפרטיות או שניתן להסתפק בעוולה האזרחית. בעניין זה ראו הסקירה שניתנה בספרו של עו"ד א. הלם: **"דיני הגנת הפרטיות הוצאת פרלשטיין - גינוסר בע"מ"** בעמוד 171-172.

הקושי בהגדרת פגיעה בפרטיות כעבירה פלילית טמון בפגיעה הנגזרת בזכות יסוד אחרת, היא חופש הביטוי.

הטיב להבהיר עניין זה כב' השופט א. ברק ברע"פ 9818/01 **ביטון נ' סולטן**, פורסם בנבו, (להלן: "רע"פ ביטון"), שם קבע כי:

"העבירה התנהגותית שבסעיף 2 (4) פוגעת בחופש הביטוי... פרשנות ראויה באיסור הפלילי צריכה להבטיח- במסגרת כללי הפרשנות המקובלים- כי פגיעה זו לא תהא מעבר למידה הדרושה... יש להבטיח מכל משמר כי האיסור הפלילי יצומצם להכרחי ולחיוני כדי להגשים את התכלית הראויה, וכי הוא לא יפגע בחופש הביטוי מעבר לנדרש".

העבירה לפי סעיף 2 (4) לחוק הגנת הפרטיות

44. סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות הוא שקובע את העבירה הפלילית של הפגיעה בפרטיות, תוך שהוא מפנה לחלופות השונות בסעיף 2 לחוק זה.

בענייננו, יוחסה לנאשם עבירה לפי סעיף 2 (4) שעניינה ב"פרסום תצלומו של אדם ברבים בנסיבות שבהן עלול הפרסום להשפילו או לבזותו".

45. לדידי, חלופה זו של פגיעה בפרטיות היא חלופה חריגה בנוף הפגיעה בפרטיות.

הפגיעה הטבעית בפרטיותו של אדם היא כאשר ישנה חדירה למרחב האישי של האדם, לרשות היחיד, לכתביו, לסוד שיחו, לביתו או לגופו.

ניתן בנקל להבחין כי המחוקק אסר על צילום של אדם כשהוא ברשות היחיד ואולם כאשר אין מדובר ברשות היחיד, לא קיים איסור של צילום אלא של פרסום התצלום, וגם זאת אך בנסיבות שבהן עלול הפרסום להשפיל או לבזות את האדם. מכאן שניתן להבין שגם אליבא דמחוקק, הפגיעה הברורה והטבעית בפרטיות היא כאשר מדובר בפגיעה שנעשית בנסיבות בהן האדם נמצא ברשות היחיד. מכאן, שיש לדקדק בטרם תוגדר התנהגות כפלילית כאשר לא מדובר בפגיעה בפרטיותו של אדם הקשורה בחדירה לרשות היחיד.

בעמוד 93 לספרו הנ"ל של עו"ד א. הלם, הרחיב המחבר אודות הקשיים שנלוו לחקיקת סעיף 2(4):

"כבר בשלבים הראשונים של חקיקת חוק הגנת הפרטיות, עורר סעיף זה התנגדויות והיו שקראו להוצאתו של סעיף 2(4) לחוק".

על פרשנות מצמצמת לעבירה שביסוד סעיף 2(4) לחוק הגנת הפרטיות ראו פסקאות 39 עד 44 לרע"פ ביטון. בעניין זה הדגיש כב' השופט ברק כי יש לבכר פירוש כזה של העבירה באופן המתייחס לתצלומים בלבד, להבדיל מפרסום ציורים או רישומים של בני אדם, יש להתחשב בזכות לחופש הביטוי ויש לבכר פרשנות המתיישבת עם עקרון החוקיות.

פגיעה בפרטיות אגב פרסום צילום של בן משפחה - האפשרי?

46. בענייננו מדובר בפרסום צילום של אבי המתלונן והטענה המרכזית היא כי פרטיותו של המתלונן נפגעה.

כאמור לעיל, אביו של המתלונן לא העיד והמתלונן מסר בעדותו שהוא ובני משפחתו נפגעו מהפרסום של הצילום.

ב"כ הנאשם טענה כי נוכח לשון החוק, לא ניתן לייחס את הפגיעה בפרטיות למתלונן שכן מדובר בצילומו של אביו.

47. סעיף 2(4) קובע כאמור כי פגיעה בפרטיות היא: "פרסום תצלומו של אדם ברבים, בנסיבות שבהן עלול הפרסום להשפילו או לבזותו" (דגש לא במקור, י.ל.).

מבחינה תחבירית, אכן ישנה אחיזה לטענת ב"כ הנאשם שכן מנוסח סעיף 2(4) ההשפלה והביזוי הנדרשים לביסוס הפגיעה בפרטיות בחלופה זו, צריכים להיות של האדם שצולם.

48. יחד עם האמור לעיל, סבור אני כי מבחינת פרשנות תכליתית, הבאה לקדם הגנה על פרטיותו של אדם, שלדידי כוללת אף את בני משפחתו, ולו הקרובים, ניתן לחשוב על נסיבות **חריגות וקיצוניות** בהן פרסום צילום של אדם יכול לפגוע בפרטיות בן משפחתו. טול לדוגמא מקרה בו אדם מבקש לפגוע באחר ואגב כך, מצלם את בתו של האחר שהיא בעלת ליקוי פיזי או נפשי, מתהלכת בצורה חריגה ברחוב ומפיץ את התמונה אגב רישום הערות כאלו ואחרות בצירוף לצילום. האם לא ניתן לומר כי נפגעה גם פרטיותו של האחר? אביה של הילדה?

49. יחד עם האמור לעיל, סבור אני כי במרבית המקרים, לא ניתן לבצע את ה"קפיצה" מהמצולם לבן משפחתו ולהעתיק את הפגיעה.

ראשית, לשון החוק כאמור היא אחרת.

שנית, מעיון בחוק הגנת הפרטיות עולה כי המחוקק כבר חשב על מקרים בהם קמה לבן משפחה הזכות לתבוע או לקבול בגין פגיעה בפרטיות של בן משפחה אחר. כך בסעיף 2 (א) המדבר בנסיבות של פרסום תצלום של נפטר וכך בסעיף 25 המדבר אף הוא על נסיבות של מות הנפגע.

שלישית, ובהמשך לשלבים הראשון והשני שפורטו לעיל, יש להיזהר מהרחבת הגדרת עבירת הפגיעה בפרטיות בכלל ובפרט בעבירה לפי סעיף 2 (4) שהיא חריגה בת חריגה. הרחבה שכזו, בדרך של פרשנות, עשויה לעורר קשיים לא מבוטלים דוגמת מהו הקשר המשפחתי המינימאלי הנדרש לפגיעה כתוצאה מפרסום צילום של בן משפחה. האם כל בן דוד או אחיין יוכל להגיש קובלנה פלילית או תביעה אזרחית בגין פרסום צילום של בן המשפחה? האם ניתן לקבל פגיעה של בן משפחה כאשר הוכח שהמצולם לא נפגע או אף נתן את הסכמתו לצילום? מדובר בשאלות לא פשוטות כלל ועיקר שיש לתת עליהן את הדעת עת נשקלת האפשרות להרחיב את הפגיעה מהמצולם לבן משפחתו. אציין כי לא מצאתי תשובה בפסיקה לשאלה פרשנית זו.

ולבסוף אציין כי כשם שככלל הפרטיות היא אישית, כך גם הפגיעה בה, תהיה ככלל אישית.

גבולות של הפגיעה בפרטיות האב נוכח אופיו של הצילום המדובר.

50. המישור הבעייתי הרביעי בקונסטרוקציית המאשימה קשור בגבולות הפגיעה בפרטיות נוכח אופיו של הצילום המדובר.

51. כאמור לעיל, המחוקק קבע כי לא כל פרסום צילום של אדם (שלא ברשות היחיד) ברבים יהווה פגיעה בפרטיות כי אם אך פגיעה "בנסיבות שבהן עלול הפרסום להשפילו או לבזותו".

52. בפסקה 39 לרע"פ ביטון הנ"ל בחן בית המשפט העליון את הפרשנות הראויה לפרסום צילום המבסס

את העבירה. השופט א' ברק קבע כי:

"ההכרעה הנדרשת כאן היא בין שני פירושים אפשריים. לפי הפירוש האחד, האיסור הפלילי הוא רק על פרסום תצלום של אדם, כאשר נסיבות פרסומו של אותו תצלום מסוים עלולות להשפיל את האדם או לבזותו ("הפירוש הראשון"). פירוש זה מתמקד בתצלום: לפיו, האחריות הפלילית נובעת ראשית כל מתוכן התצלום, במשולב עם הנסיבות בהן פורסם תוכן זה...פירוש זה מצמצם לכאורה את האחריות הפלילית. זאת, מפני שהוא מחייב ש"פוטנציאל ההשפלה" או "פוטנציאל הביזוי" יהיה טבוע בתצלום עצמו, ואילו הבחירה בנסיבות הפרסום אך מביאה את הפוטנציאל הזה לכלל מימוש (מביאה אותו לדרגת "עלול"). לפי הפירוש האחר, האיסור הפלילי חל על פרסום של כל תצלום של אדם, יהיה אשר יהיה תוכנו של התצלום, כאשר ההקשר בו הושם התצלום עלול להשפיל את האדם או לבזותו ("הפירוש השני"). פירוש זה מתמקד בהקשר הפרסום, ולא בתוכן התצלום. לפיו, אין חשיבות אם התצלום עצמו כולל פוטנציאל של השפלה או לעג, ודי שהשימוש שנעשה בתצלום יוצר את הסיכון הזה. פירוש זה מרחיב לכאורה את היקף האחריות הפלילית...לדעתי מבין שני הפירושים האפשריים, יש לבכר את הפירוש הראשון. פירוש זה, כאמור, מייחס חשיבות לתוכן התצלום, ומטיל אחריות רק כאשר בתצלום עצמו מצוי פוטנציאל של השפלה או לעג...".

בהמשך, מונה השופט א' ברק את הטעמים להעדפת הפרשנות המצמצמת והם תכליתה של העבירה לפי סעיף 2(4), הגיונו הפנימי של סעיף 2(4), התחשבות בזכות לחופש הביטוי וקיום מלא יותר של עקרון החוקיות.

53. הנה כי כן, אך פרסום תצלום שטבוע בו, כשהוא לעצמו, פוטנציאל השפלה או ביזוי, הוא תצלום שיכול לבסס את העבירה.

54. בעניין זה של עוצמת הפגיעה יש לתת את הדעת להיסטוריה החקיקתית של הסעיף. בספרו של דן חי: "הגנה על הפרטיות בישראל", הוצאת ע.ד. ספרות משפטית בע"מ מצוין המחבר בעמ' 229 כי:

" נוסח הסעיף 2(4), י.ל), כפי שנקבע בחוק, שונה מהנוסח שהוצע על-ידי הוועדה המכינה של החוק...הנוסח שהוצע על-ידי הוועדה המכינה ונוסח הצעת החוק היה כדלקמן: 'צילום אדם ברשות הרבים או פרסום תצלום ברבים בנסיבות שבהן הצילום או הפרסום עלול להביאו במבוכה' " (ראה הצעת חוק הגנת הפרטיות, הצעת חוק 1453, עמ' 207 ה"ש 237). בעת שהוצג החוק בכנסת בקריאה ראשונה הציע שר המשפטים...נוסח מעט שונה... בנסיבות שבהן... הפרסום עלול לפגוע בשמו הטוב...

הטענה כנגד שני הנוסחים האמורים היתה שההגדרה בשניהם רחבה מאוד, דבר שייצור בעייתיות בעתיד, בניסיון לפרש את הסעיף בחוק. הנוסח שהתקבל, לבסוף, מצומצם יותר...".

55. ובענייננו? כמפורט לעיל, התצלום מציג את אבי המתלונן ישן, בישיבה תוך השענות אחורה והצידה בסמוך לשולחן. ברי כי אין מדובר במקרה מובהק של תצלום שלו פוטנציאל ביזוי או

השפלה. דוגמא שכזו יכולה להיות של אדם שצולם במערומיו, או שמבצע עיוות חריג ולא רצוני של פניו או של גופו, תנועה מגונה או חלילה במקרה של פגיעה גופנית שנפרשת בתמונה. להבדיל, פוטנציאל הביזוי או ההשפלה בתצלום של אדם הנראה ישן בישיבה כשהוא נשען לאחור הוא מוגבל למדי.

בפסיקה כבר היו התייחסויות לגבי אנשים שצולמו ישנים או מנמנמים. כך בת"א 1408/99 (מחוזי י"ם) **מרדכי לוי ואח' נ' חברת החדשות הישראלית ואח'**, פורסם בנבו, נקבע כי: **"עצם פרסום תמונתו של אדם בתנוחת שכיבה, להבדיל מאשר ישיבה או עמידה במשרד, עלול להשפילו או לבזותו"**. (דגש לא במקור, י.ל.). בענייננו אבי המתלונן אמנם צולם שהוא ישן אך זה לא היה בתנוחת שכיבה כי אם בישיבה תוך השענות לצד ולאחור, ולכן אנו חוזרים לגבוליות הפגיעה.

בת"א (שלום ק"ש) **בוקובזה נתן נ' כל העמק והגליל ואח'**, פורסם בתקדין, קבע בית המשפט כי תמונתו של התובע, שהוא עו"ד, כשהוא יושב על כסא בחצר, וראשו מורכן כמנמנם, כשלצד התמונה כתוב "העו"ד שנרדם", "נומה נומה" ועוד אמירות, לא מהווה פגיעה בפרטיות משום שאין בתצלום משום ביזוי או השפלה, תוך הפנייה לכלל הפרשנות של רע"פ ביטון הנ"ל.

56. לסיכום עניין זה אומר זאת. הפגיעה בפרטיות הנובעת מהתצלום בלבד היא מוגבלת. קיים ספק האם מצליחה היא לחצות את גדרי הבאת אבי המתלונן או בני משפחתו לכדי מבוכה, ואם כן ייתכן ומדובר בפגיעה קלת ערך, שאין בה ממש (סעיף 25 לחוק הגנת הפרטיות). ודוק: הכיתוב בסמוך לתצלום ונסיבות הפרסום לא מעלים ולא מורידים לבחינת פוטנציאל הביזוי או ההשפלה האמורים לנבוע מהתצלום כשלצמו (פסקאות 39-44 לרע"פ ביטון הנ"ל).

ישם אל לב, כי הבעייתיות במישור זה, של גבוליות הפגיעה, נכונה לכל הנפגעים הפוטנציאליים. הן לאבי המתלונן שצולם, הן למתלונן והן ליתר בני המשפחה.

57. שאלה נכבדה היא אם עצם ההעתקה של הפגיעה מהמצולם לבן המשפחה לא יוצרת, כשלעצמה, הפחתה בעוצמת הפגיעה, כך שאף אם יטען כי פרסום הצילום השפיל או ביזה את המצולם, מה שכאמור מוטל בספק בענייננו, לא היה בכך כדי להוביל ליותר מגרימת מבוכה לבן המשפחה או לפגיעה פטורה של "מה בכך". ראו בעניין זה עמ' 179 בה"ש 9 לספרו של עו"ד אלי הלם הנ"ל שהפנה לת"א (ת"א) 14374/00 **בלאוסוב נ' ע.ש.ר עיתונות רוסית**, פורסם בתקדין.

סיכום הפגיעה בפרטיות

58. כפי שצינתי בתחילת דברי ביחס לעבירה זו, השילוב של פגיעה שקיים ספק של ממש אם נכנסת היא בגדרי העבירה של הפגיעה בפרטיות, נוכח טיבו של התצלום, יחד עם התקדים של ייחוס הפגיעה לבן משפחה של האדם שצולם, והכל בעבירה חריגה בתוך עבירת הגנת הפרטיות, שהיא כשלעצמה חריגה במידת מה, יוצר תשתית משפטית רעועה שלא ניתן לבסס הרשעה בפלילים עליה.

נדמה כי היה מקום להגיע למסקנה דומה גם אילו יוחסה הפגיעה לאבי המתלונן בלבד, וזאת בעיקר נוכח טיבו של הצילום, ואולם בעניין זה לא מצאתי להרחיב נוכח זירת המחלוקת בתיק זה, כעולה

ממסגרת כתב האישום והטיעונים.

59. נוכח מסקנתי הנ"ל לא מצאתי מקום להתייחס ליתר טענות ההגנה לעניין הגנת הפרטיות, לרבות לתחולה הגנות הקבועות בחוק.

קשירת הקשר לביצוע פשע

60. כאמור לעיל, מעשיו של הנאשם - תליית הפליירים כמפורט בת/6 - הם לא בגדר פשע. המאשימה לא הוכיחה כנדרש את יסוד ה"פשע" הנדרש בעבירת קשירת הקשר לביצוע פשע, ומכאן שיש לזכות הנאשם גם מעבירה זו.

סיכום

61. לאור כל המפורט לעיל, הגעתי למסקנה כי המאשימה לא הוכיחה כנדרש את יסודות העבירות בהן הואשם הנאשם, ומכאן שמצאתי לזכות הנאשם מן המיוחס לו בכתב האישום.

62. בטרם חתימה רוצה אני להדגיש כי לא מצאתי כל רבב בהתנהלותו של המתלונן וזה הותיר בי רושם טוב ומהימן. להבדיל, הנאשם בהתנהלותו לאורך חקירותיו במשטרה ובבית המשפט לא הותיר בי רושם טוב ואין צורך להכביר מילים אודות תחושות הדחייה והמיאוס ממעשיו של הנאשם שבחר, יחד עם חבריו, במסגרת המאבקים הפנימיים ב"אגד", לפרסם ברבים תמונה של אביו המבוגר של המתלונן כשהוא ישן. ואולם, במשפט פלילי עסקינן ותחושות הדחייה והמיאוס לא תוכלנה למלא את החסר ולבסס את ההרשעה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתנה והודעה היום ג' אדר ב תשע"ד, 05/03/2014 במעמד הנוכחים.

ד"ר יובל ליבדרו, שופט

הוקלד על ידי שרונה מימון